

ΚΑΠΟΥ ΠΗΓΑ...

Αυτή είναι η πατρίδα μας;

ΤΟ φαινόμενο Σημίτη είναι άξιο μελέτης. Οχι μόνο επειδή έγινε πρωθυπουργός χωρίς και ο ίδιος να το καταλάβει, αλλά επειδή έγινε γνωστός ως φορέας του «εκσυγχρονισμού». Στον Σημίτη, χωρίς αμφιβολία, πρέπει να αναγνωρίσει κανείς τη μεθοδικότητα και την εργασιομανία, προσόντα απαραίτητα για έναν ηγέτη, αλλά με μικρή σημασία, αν ο ηγέτης αυτός δεν διαθέτει όραμα και γρήγορη πολιτική σκέψη. Ο Σημίτης δεν είχε όραμα. Περιορίζε τον ορίζοντά του σε όσα χωρούσαν στο σημειωματάριό του. Η πολιτική του σκέψη ήταν αργή και αυτό τον εμπόδιζε να δει μπροστά.

Η πρώτη του θητεία, που εξασφαλίστηκε χάρη στα αιώνερα της αποτυχίας της κυβέρνησης Μητσοτάκη και στη μέτρια προεκλογική παρουσία του Μιλτιάδη Εβερτ, υποστηρίχτηκε με τρόπο σκανδαλώδη ακόμη και από τα προσκείμενα, υποτίθεται, στη Ν.Δ. ΜΜΕ, ενώ τα υπόγεια του Μεγάρου Μαξίμου πλεύρισαν και «δεξιούς» δημοσιογράφους, τους οποίους με τον τρόπο τους μετέτρεψαν σε υμνητές της νεφελώδους πολιτικής πλατφόρμας που αποκλήθηκε «εκσυγχρονισμός». Υπήρξε δε και η άποψη που εξέφρασε ο εξ απορρήτων του, κατά την οποία, «ακόμη και αν δεν υπήρχε ο Σημίτης, έπρεπε να τον ανακαλύψουμε». Πανίσχυρος απλοκλής, ο Σημίτης κλείστηκε στο Μέγαρο Μαξίμου και κατήυθνε την πολιτική του προς έναν και μόνο στόχο: την αποδοχή της χώρας μας στην ΟΝΕ πάση θυσία. Μόνο που οι θυσίες ήταν πολλές και αποκαλύφθηκαν αργότερα.

Ο Σημίτης έγραφε στο μπλοκάκι του και γύρω του οργιάζαν μπλοκάκια «μαύρων» επιταγών. Τα υπουργεία έγιναν δεσποτάτα, δημιουργήθηκαν κάστες και ομάδες που τρύγησαν τον δημόσιο πλούτο, η χώρα ξεχαρβαλώθηκε, αλλά ο Σημίτης μάς έβαλε στην ΟΝΕ. Μας έβαλε έτσι, χωρίς πρόγραμμα, που έλεγε η Ρεζάν. Το τίμημα της ΟΝΕ φάνηκε από την επόμενη μέρα, όταν το ματσάκι ο μαϊντανός πουλιόταν στη λαϊκή 50 λεπτά αντί για 50 δραχμές, δηλαδή 170 δραχμές!

Η δεύτερη θητεία, που εξασφαλίστηκε με τις ψήφους των εισαγόμενων «οπαδών» του Ακη Τσοχατζόπουλου, δεν αντέχει σε κριτική. Το πόσο λίγος ήταν ο Σημίτης αποδείχτηκε από την παράδοση του δαχτυλιδιού στον ολετήρα της χώρας Γιώργο Παπανδρέου. Δεν τόλμησε να αντιμετωπίσει τον τότε καλπάζοντα Κώστα Καραμανλή, ο οποίος όμως, αντί να απλώσει στο τραπέζι τα χαρτιά με τα νούμερα του χρέους, ακολούθησε τη λάθος συνταγή της «ήπιας προσαρμογής». Χωρίς συνεργάτες και, το κυριότερο, με τις ευαίσθητες υπηρεσίες της χώρας να διοικούνται ακόμα από το ΠΑΣΟΚ, ο Καραμανλής υπονομεύθηκε από την πρώτη ημέρα. Τώρα ο Σημίτης με το νέο του βιβλίο προσπαθεί να αποσεισει τις ευθύνες για την καταστροφή της χώρας. Δεν πείθει όμως κανέναν.

Το φαινόμενο
Σημίτη και
η καταστροφή
της χώρας